

taller de nous creadors

M. Mercè Llauger (Girona, 1966). És llicenciada en ciències polítiques i de l'Administració, i treballa a la Universitat de Girona. Ha treballat com a correctora en diversos mitjans de comunicació. El 2013 va publicar els contes «Aisha», dins del llibre *Íncipit*, de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès, i «Amb la màgia de la lluna africana», aquest darrer premiat en el II Concurs de Relats Curts de la UdG.

La rebel·lió dels mots

Avui he decidit que no tornaré a parlar. D'un temps ençà he descobert que les paraules se'm rebel·len. La ment em bull. M'assetgen les lletres i les síl·labes i els mots que es van unint i formant oracions i lluiten per sortir de dins meu. I cada vegada que ell em parla, sento que els sons s'escapen de la meva boca i prenen vida. Frases senceres amb un significat que es fon al mateix instant en què ha fugit dels meus llavis. I aleshores és quan tot es desencadena de nou: després de deixar sortir les meves paraules, comencen a assetjar-me les seves.

Jo voldria que el conjunt dels nostres sons formessin una balada dolça i harmònica, saborosa com la xocolata que jugàvem a deixar fondre lentament entre els nostres llavis quan ens sentíem feliços. Però no és així, ell ara ho entén tot d'una altra manera. I el so de les paraules que m'adreça va pujant i pujant de to fins que m'arriba com un esgarip que m'amenaça.

Quan ens vàrem conèixer li agradava el so de les meves paraules. Sempre em deia: «Continua, preciosa, explica'm més coses: la teva veu m'asserena». I em demanava que li recités fil per randa tot allò que

*Avui he decidit que no tornaré a parlar.
D'un temps ençà he descobert que les paraules
se'm rebel·len. La ment em bull*

havia fet el dia anterior, i jo em delia per afegir-hi una nota de mel i canyella en totes les nostres converses, perquè sempre hi trobés aquella dolçor, la simfonia de les paraules ben dites. I mentre passejàvem m'acariciava amb suavitat la mà i em deia que mai no es cansaria d'escoltar-me.

Aquest matí he deixat que fluïssin les meves paraules en un moment en què no devia tocar. Quan li he vist la mirada, hauria volgut apagar el so dels meus llavis però ja no hi he estat a temps. Ell ha alçat la mà.

Ha estat aleshores quan he decidit que, a partir d'ara, les meves paraules només prendran vida a través dels meus escrits. S'haurà acabat la mel i la canyella i la tendra melodia de les paraules d'amor. Cap altre so no fluirà a través dels meus llavis, ja que, quan estic amb ell, els mots se'm rebel·len.

MARIA MERCÈ LLAUGER

Quan li he vist la mirada, hauria volgut apagar el so dels meus llavis però ja no hi he estat a temps. Ell ha alçat la mà